

til at anfægte lovligheden af alle elementer i den individuelle afgørelse — inklusive sådanne, som er fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøve — der er truffet vedrørende ansøgeren under anvendelse af de i meddelelsen fastsatte betingelser, for så vidt som ansøgerens retlige situation først bliver individualiseret i kraft af denne gennemførelsesafgørelse, der gør det muligt for ansøgeren

med sikkerhed at vide, hvordan og i hvilket omfang hans individuelle interesser berøres. Dette princip gælder ligeledes i tilfælde, hvor de i meddelelsen fastsatte adgangsbetingelser ikke overlader noget skøn til udvælgelseskomitéen og ikke giver anledning til nogen fortolkningsproblemer i forbindelse med deres anvendelse, når henses til den konkrete sags omstændigheder.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

16. september 1993 *

I sag T-60/92,

Muireann Noonan, hjælpeansat ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, med bopæl i Luxembourg, ved Senior Counsel James O'Reilly, Irland, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat René Diederich, advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent John Forman, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Anicchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

der på dette stadium i sagen vedrører spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af nærværende sag, hvori der er nedlagt påstand om annullation af udvælgelseskomitéens afslag på at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøve KOM/C/741, som meddelt den pågældende den 9. juni 1992,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne A. Saggio og C.P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. maj 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Noonan, der er hjælpeansat ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, indgav ansøgning til den almindelige udvælgelsesprøve KOM/C/741, der blev afholdt af Kommissionen med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af engelsksprogede maskinskrivere — C5/C4 (EFT 1991 C 333, s. 8, org. ref.: OJ 1991 C 333 A, s. 11, stævningens bilag A).
- 2 Ved brev af 9. juni 1992 (stævningens bilag C) fik Noonan meddelelse om udvælgelseskomitéens afslag på hendes ansøgning i henhold til punkt II (Adgangsbetinger), B (Særlige betingelser), 2 (Krævede kvalifikations- eller eksamensbeviser), i meddelelsen om udvælgelsesprøven; begrundelsen for afslaget var, at sagsøgeren havde gennemført en universitetsuddannelse og havde opnået en Honours Degree i fransk og italiensk litteratur fra University College i Dublin.

- 3 De ovennævnte bestemmelser i meddelelsen om udvælgelsesprøve var affattet således:

»Ansøgere, som

i) har et eksamensbevis, der giver adgang til A- eller LA-udvælgelsesprøver (se oversigten som bilag til vejledningen)

ii) befinder sig på sidste år af den under punkt i) omhandlede uddannelse

har ikke adgang til udvælgelsesprøven. Sådanne ansøgere vil blive udelukket fra udvælgelsesprøven, og/eller de i vedtægten fastsatte disciplinære foranstaltninger vil senere blive truffet over for dem.«

For så vidt angår de i Irland udstedte eksamensbeviser gælder der i henhold til ovennævnte oversigt, som er et bilag til »Vejledning for ansøgere, der ønsker at deltage i en fælles udvælgelsesprøve for flere institutioner eller i en almindelig udvælgelsesprøve afholdt af Kommissionen« (herefter benævnt »vejledningen«) — ligeledes offentliggjort i OJ 1991 C 333 A foran den omhandlede meddelelse om udvælgelsesprøve — et krav om en University Degree for adgang til udvælgelsesprøver på A-henholdsvis LA-niveau.

- 4 På grundlag af disse omstændigheder har Noonan, ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. august 1992, anlagt sag med påstand om annullation af udvælgelseskomitéens førnævnte afgørelse om ikke at give hende adgang til prøven, hvilken afgørelse var blevet meddelt hende den 9. juni 1992. I det væsentlige har sagsøgeren gjort gældende, at udelukkelse af personer med universitetseksamen fra deltagelse i udvælgelsesprøver for kategori C er i strid med bestemmelserne i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) og med det almindelige princip om ligebehandling samt med retten til fri erhvervsudøvelse.
- 5 Uden at have indleveret noget svarskrift om sagens realitet fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse, registreret på Rettens justitskontor den 23. september 1992, med påstand om sagens afvisning. Den 15. oktober 1992 indleverede sagsøgeren sine bemærkninger til denne formalitetsindsigelse. På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten i overensstemmelse med procesreglementets artikel 114, stk. 3, at åbne den mundtlige forhandling, som blev begrænset til behandling af nævnte indsigelse, uden forudgående bevisoptagelse. Den mundtlige forhandling fandt sted den 4. maj 1993.

Parternes påstande

6 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Formalitetsindsigelsen forkastes.
- Subsidiært behandles indsigelsen sammen med sagens realitet.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Parternes anbringender og argumenter

- 7 Til støtte for formalitetsindsigelsen har Kommissionen gjort gældende, at en tjenestemand ikke som grundlag for et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra en udvælgelseskomité kan påberåbe sig påståede mangler ved en meddelelse om udvælgelsesprøve, når han ikke rettidigt har anfægtet de bestemmelser i meddelelsen, som han anser for at have et bebyrdende indhold. Kommissionen har hovedsageligt støttet sig på Rettens dom af 16. oktober 1990, sag T-132/89, Gallone mod Rådet, Sml. II, s. 549, præmis 20). Kommissionen har anført, at sagsøgeren i den foreliggende sag ikke — således som krævet i vedtægtens artikel 90 — indgav klage over den omhandlede meddelelse om udvælgelsesprøve inden udløbet af fristen på tre måneder regnet fra meddelelsens offentliggørelse.

Under den mundtlige forhandling har Kommissionen til støtte for sin opfattelse understreget, at den foreliggende tvist er omfattet af EØF-traktatens artikel 179 og ikke af traktatens artikel 173 og 184. I den sammenhæng er en meddelelse om udvælgelsesprøve en generel retsakt, der kan være bebyrdende for ansøgerne, uden at der herved kan sondres mellem interne og almindelige udvælgelsesprøver. Kommissionen har heraf udledt, at der bør sondres mellem, på den ene side, et anbrin-

gende — som i denne sag — vedrørende lovligheden af en betingelse fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøve, hvilket kun kan fremføres inden for den foreskrevne frist, som løber fra offentliggørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøve, og, på den anden side, et anbringende vedrørende spørgsmålet om forkert anvendelse af samme betingelse, hvilket anbringende kan antages til pådømmelse til støtte for et annullationssøagsmål anlagt til prøvelse af en individuel gennemførelsesafgørelse.

- 8 Sagsøgeren finder, at søgsmålet skal antages til realitetsbehandling. Hun har indledningsvis understreget, at hun har begrænset sig til at påstå annullation af udvælgelseskomitéens afslag på at give hende adgang til deltagelse i prøven, men ikke af udvælgelsesprøven som sådan. I den henseende hævder sagsøgeren, at enhver ansøger til en udvælgelsesprøve kan anfægte udvælgelseskomitéens endelige afgørelse, når den berører ham umiddelbart og individuelt, og han kan i den anledning gøre mangler ved alle de retsakter gældende, som har ført frem til den pågældende afgørelse. Sagsøgeren støtter sig på den af Domstolen fastlagte praksis, særlig i Domstolens dom af 7. april 1965 i sag T-35/64, Alfieri mod Parlamentet (Sml. 1965-1968, s. 51, org. ref.: Rec. s. 337, på s. 344), som blev forklaret med følgende bemærkninger i generaladvokat Gand's forslag til afgørelse i samme sag: »Ansættelsesproceduren er en kompleks administrativ aktivitet, dvs. den indebærer nødvendigvis en række af beslutninger: iværksættelse af udvælgelsesprøven, meddelelse af adgang til deltagelse i prøven, som følger efter hinanden frem til den endelige afgørelse om udnævnelse af tjenestemanden. Der er ikke tvivl om, at de pågældende kan anfægte hver enkelt af disse forudgående retsakter, i det omfang disse udgør egentlige administrative afgørelser, og inden for en frist, der løber fra meddelelsen eller offentliggørelsen, alt efter omstændighederne. Men de pågældende er ikke forpligtet til at gøre dette; de kan afvente udfærdigelsen af den endelige afgørelse, som de har ret til at anfægte under påberåbelse af mangler ved en hvilken som helst medvirkende afgørelse, også selv om fristen for direkte anfægtelse af disse afgørelser måtte være udløbet« (a.st., org. ref.: Rec. s. 337, på s. 348) (O.a.: Dommen i sag T-35/64 er ikke trykt in extenso i den danske Samling af Afgørelser. Citater fra dommen er konkret oversat i forbindelse med den foreliggende sag). I samme retning har sagsøgeren ligeledes henvist til Domstolens domme af 31. marts 1965 i de forenede sager 12/64 og 29/64, Ley mod Kommissionen (Sml. 1965-1968, s. 37, org. ref.: Rec. s. 143, på s. 158), og i sag 16/64, Rauch mod Kommissionen (Sml. 1965-1968, s. 39, org. ref.: Rec. s. 179, på s. 190), Domstolens dom af 14. juli 1965 i de forenede sager 18/64 og 19/64, Alvino m.fl. mod Kommissionen (Sml. 1965-1968, s. 119, org. ref.: Rec. s. 971, på s. 982), og Domstolens dom af 22. marts 1972 i sag 78/71, Costacurta mod Kommissionen (Sml. 1972, s. 63, org. ref.: Rec. s. 163).
- 9 Sagsøgeren har endvidere bemærket, at den af sagsøgte fremsatte formalitetsindsigelse udelukkende er baseret på en praksis, hvis oprindelse findes i Domstolens

dom af 11. marts 1986 i sag 294/84, Adams m.fl. mod Kommissionen (Sml. s. 977). Sagsøgeren har gjort opmærksom på, at denne dom er blevet kritiseret af generaladvokat Lenz, der i sit forslag til afgørelse i henholdsvis sag 307/85, Gavanoz mod ØSU og Rådet (dom af 10.6.1987, Sml. s. 2435, på s. 2444, 2448 og 2449), og i de forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio m.fl. mod Kommissionen (dom af 8.3.1988, Sml. s. 1399, på s. 1410 og 1417) har foreslået at vende tilbage til den tidligere praksis, jf. ovenfor.

- 10 Sagsøgeren anfægter i denne sammenhæng ikke blot den med Adams-dommen knæsatte løsnings berettigelse, men har under den mundtlige forhandling desuden gjort gældende, at de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag i det hele taget klart adskiller sig fra de faktiske omstændigheder i Adams-sagen.
- 11 Sagsøgeren har nærmere anført, at ovennævnte afgørelse må kritiseres i to henseender. Dels er dommen i Adams-sagen baseret på den — efter sagsøgerens opfattelse forkerte — antagelse, at meddelelsen om udvælgelsesprøve er en direkte anfægtelig retsakt. Dels holder begrundelsen i dommen, der tager udgangspunkt i principperne om retssikkerhed, om beskyttelse af den berettigede forventning og om god forvaltningsskik, under alle omstændigheder ikke ved nærmere granskning.
- 12 For det første, hævder sagsøgeren, havde den omhandlede meddelelse om udvælgelsesprøve ikke et for hende bebyrdende indhold. Sagsøgeren har anført, at den blotte indgivelse af en ansøgning ikke skaber en retlig interesse i at anfægte en meddelelse om udvælgelsesprøve, der er en almenyldig retsakt, som ikke berører ansøgerne umiddelbart og individuelt. Ansøgerne befinder sig i så henseende i en lignende situation som tilbudsgiverne inden for rammerne af en licitation. Disse, har sagsøgeren påpeget, har alene adgang til at anfægte den afgørelse, der er truffet vedrørende deres tilbud, men ikke selve bekendtgørelsen om licitation, der på forhånd og objektivt fastsætter rettigheder og pligter for de erhvervsdrivende, som måtte ønske at deltage i licitationen. Ifølge sagsøgeren er der således først adgang til — på grundlag af en uanvendelighedsindsigelse i henhold til EØF-traktatens artikel 184 — at anfægte gyldigheden af de forudgående retsakter, som udgør hjemmelen for den anfægtede individuelle afgørelse, når den individuelle afgørelse er blevet meddelt den pågældende; dette var, hvad Domstolen fastslog i dommen af 6. marts 1979 i sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen (Sml. s. 777, præmis 39).

- 13 For det andet finder sagsøgeren, at begrundelsen i Adams-dommen, der efter sagsøgtes opfattelse ligeledes begrunder præklusion af det foreliggende søgsmål, er fejlagtig. Allerførst forkaster sagsøgeren den argumentation, som er baseret på retssikkerhedsprincippet. Hun har gjort opmærksom på den mangel på konsekvens, der i hendes øjne består i ikke at give en ansøger adgang til at anfægte lovligheden af meddelelsen om udvælgelsesprøve ved afslutningen af ansættelsesproceduren, samtidig med at ansøgeren på dette stadium kan gøre enhver ulovlighed begået af komitéen gældende, hvilket også afstedkommer retlig usikkerhed. Under disse omstændigheder er det sagsøgerens opfattelse, at muligheden for at anfægte forskriftsmæssigheden af bestemte etaper i en ansættelsesprocedure, før denne er bragt til afslutning, ikke tvinger til anfægtelse af disse ved separate søgsmål på de pågældende tidspunkter. I øvrigt er det vanskeligt at forstå, hvorledes en påstand om annullation ene og alene af en individuel afgørelse om ikke at give en ansøger adgang til adgang til prøven, in casu sagsøgeren, hvorved der ikke påstås annullation af udvælgelsesprøve KOM/C/741 i sin helhed, skulle kunne bringe retssikkerheden i fare. Desuden ville den af Kommissionen forfægtede opfattelse, at meddelelsen om udvælgelsesprøve skal anfægtes inden tre måneder efter offentliggørelsen, i praksis gøre meddelelsen uanfægtelig. I så tilfælde måtte anfægtelse nemlig finde sted før eller samtidig med indsendelse af ansøgningen, hvilket kunne skade den pågældendes ansættelsesmuligheder.
- 14 Det ligeledes i begrundelsen til Adams-dommen omtalte princip om beskyttelse af den berettigede forventning kan ej heller berettige sagsøgtes standpunkt. Tværtimod følger det af dette princip, at sagsøgeren er berettiget til at forvente sin ansøgning behandlet forskriftsmæssigt. I tilfælde af ulovligheder kan sagsøgerens berettigede forventning således ikke beskyttes på anden vis end via en pådømmelse af sagens realitet, uden at der derved skabes nogen fare for de øvrige ansøgers berettigede forventning, da de opnåede resultater og de udnævnelser, som har fundet sted på grundlag af udvælgelsesprøven, under alle omstændigheder som helhed ikke anfægtes.
- 15 Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at hun i kraft af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning med rette kan forvente sin ansøgning behandlet i overensstemmelse med bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøve og den ledsagende vejledning. Sagsøgeren har gjort opmærksom på, at vejledningens punkt C (Udvælgelsesprøvens forløb), 3, »Proceduren efter indgivelse af ansøgning«, lyder: »Hvis de pågældende (som ikke har fået adgang til prøverne) mener, at der er begået en fejl, kan de anmode om fornyet behandling af deres ansøgning. Dette skal ske inden 30 (trediv) dage efter afsendelsen af udvælgelseskomitéens brev, hvorved poststemplets dato er afgørende. Udvælgelseskomitéen vil så tage

stilling til, om klagen er velbegrunderet« (stævningens bilag A, s. 5). I forlængelse heraf har sagsøgte påpeget, at punkt IV i meddelelsen om udvælgelsesprøve, som bærer overskriften »Fornyset behandling af ansøgninger«, bestemmer: »Enhver ansøger, som på grundlag af betingelserne for adgang til udvælgelsesprøven mener, at der er begået en fejl, der er til skade for ham, har ret til at anmode om, at hans ansøgning bliver behandlet påny. Han sender i så fald — senest 30 kalenderdage efter tidspunktet for afsendelsen af det brev, hvori det meddeles, at han ikke har fået adgang (poststemplets dato er afgørende) — et motiveret brev til formanden for udvælgelseskomitéen. Dette brev, hvori udvælgelsesprøvens nummer skal angives, stiles til Afdelingen for Ansættelser« (stævningens bilag A, s. 12). Sagsøgeren udleder heraf, at selv om sagsøgte opfattelse måtte være korrekt, ville det stride mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning at tillade sagsøgte at fremsætte påstand om afvisning af nærværende sag, for så vidt som både meddelelsen om udvælgelsesprøve og den ledsagende vejledning giver ansøgerne indtryk af, at de har søgsmålsadgang, såfremt de ikke gives adgang til deltagelse i prøven. I den henseende har sagsøgeren henvist til Domstolens dom af 28. april 1988, sag 120/86, Mulder (Sml. s. 2321, præmis 21 og 26.)

- 16 Endelig anfægter sagsøgeren ligeledes den tredje begrundelse, som anføres i Adams-dommen, og som vedrører princippet om god forvaltningsskik. Sagsøgeren har hævdet, at hvis det ikke ved afslutningen af udvælgelsesproceduren er muligt at gribe ind ad rettens vej mod eventuelle ulovlige bestemmelser i en meddelelse om udvælgelsesprøve, vil dette lede til en forøgelse af førtidige sagsanlæg iværksat af sagsøgere uden egentlig interesse i sagens udfald.
- 17 Under retsmødet anførte sagsøgeren derudover, at den i Adams-dommen opstillede løsning under alle omstændigheder ikke kan overføres på den foreliggende sag, for så vidt som de faktiske omstændigheder — som understreget af sagsøgeren — er fuldstændigt forskellige i de to sager. Sagsøgeren pegede herved særligt på, at Adams-sagen drejede sig om anfægtelse af en intern udvælgelsesprøve, der pr. definition berører en snævrere personkreds. Endvidere havde afviklingen af udvælgelsesproceduren strakt sig over et tidsrum på to og et halvt år. Den foreliggende sag drejer sig derimod om en almindelig udvælgelsesprøve, som var åben for alle (*erga omnes*), og det anfægtede afslag på deltagelse blev meddelt sagsøgeren den 9. juni 1992, dvs. mindre end fire måneder efter at sagsøgeren havde indsendt sin ansøgning den 11. februar 1992. Sagsøgeren har yderligere bemærket, at i Adams-sagen havde de 53 sagsøgere anmodet udvælgelseskomitéen om på ny at behandle sin afgørelse om ikke at give dem adgang til en senere etape i udvælgelsesprøven, og kun tre af dem havde rettidigt indbragt en klage. I den sag udtalte Domstolen sig derfor primært om det for den foreliggende sag helt uvedkommende spørgsmål om, hvorvidt en sådan anmodning kunne begrunde en forlængelse af klage- og søgsmålsfristerne.

Retten's bemærkninger

- 18 På dette stadium i sagen påhviler det Retten at træffe afgørelse om, hvorvidt den foreliggende sag, der er anlagt til prøvelse af udvælgelseskomitéens afslag på at give sagsøgeren adgang til den almindelige udvælgelsesprøve KOM/C/741 i henhold til de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastlagte adgangsbetingelser, skal antages til realitetsbehandling, når der henses til, at meddelelsen ikke er blevet anfægtet inden for den i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte frist, der løber fra dagen for meddelelsens offentliggørelse.
- 19 Det skal indledningsvis understreges, at denne tvist er omfattet af traktatens artikel 179 samt vedtægtens artikel 90 og 91, og at tvisten særligt vedrørende spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling falder uden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 173. Denne tvist er derfor kun underlagt betingelserne i ovennævnte vedtægtsbestemmelser, særligt for så vidt angår søgsmålsfristen samt arten af den anfægtede retsakt, der skal have et bebyrdende indhold i forhold til den pågældende.
- 20 I den foreliggende sag har sagsøgte nedlagt påstand om afvisning med den begrundelse, at sagsøgeren, der besidder en Honours Degree fra University College i Dublin, ikke rettidigt har anfægtet de omhandlede bestemmelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven, der bl.a. udelukkede ansøgere med universitetseksamen.
- 21 I den henseende finder Retten, at mens det er korrekt, at sagsøgeren havde adgang til — inden udløbet af den fastsatte frist — at indbringe et direkte søgsmål til prøvelse af meddelelsen, der ved at afstikke betingelser, som udelukkede sagsøgeren fra at ansøge, udgjorde en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden med bebyrdende indhold for sagsøgeren i den forstand, som fremgår af vedtægtens artikel 90 og 91 (jf. særligt Domstolens dom af 19.6.1975, sag 79/74, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 725, præmis 5-8), må det fastslås, at sagsøgerens søgsmålsadgang ikke er prækluderet for så vidt angår den foreliggende sag, der anlagt til prøvelse af den individuelle afgørelse om ikke at give hende adgang til at deltage i prøven med den begrundelse, at hun ikke rettidigt havde anfægtet meddelelsen om udvælgelsesprøven.

- 22 Det bemærkes, at det følger af artikel 5, stk. 1, i vedtægtens bilag III, at udvælgelseskomitéen skal udfærdige listen over ansøgere, der opfylder de betingelser, der fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. I den foreliggende sag (se punkt III. 2 i meddelelsen om udvælgelsesprøven) skal komitéen individuelt og for hver ansøger afgøre, hvorvidt den pågældende opfylder de særlige og/eller specielle betingelser, som er fastlagt i meddelelsen, og derfor får adgang til udvælgelsesprøven. Komitéen skal frem for alt kontrollere, at den enkelte ansøgers kvalifikationer er i overensstemmelse med de i meddelelsen fastlagte betingelser (se punkt III. 3 i meddelelsen om udvælgelsesprøven). Hver ansøger skal pr. brev have personlig meddelelse om den afgørelse, der er truffet vedrørende hans adgang til udvælgelsesprøven (se punkt III. 5 i meddelelsen om udvælgelsesprøven), og hver ansøger, der ikke får adgang til prøverne, får meddelelse om grunden hertil [se vejledningens punkt C, 3, litra d)]. Ansøgere, der har fået afslag, kan anmode om fornyet behandling af deres ansøgning (se punkt IV i meddelelsen om udvælgelsesprøven).
- 23 Retten finder, at en ansøger til en udvælgelsesprøve ikke kan fratages adgangen til at anfægte lovligheden af alle elementer i den individuelle afgørelse — inklusive sådanne, som er fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøve — der er truffet vedrørende ansøgeren under anvendelse af de i meddelelsen fastsatte betingelser, for så vidt som ansøgerens retlige situation først bliver individualiseret i kraft af denne gennemførelsesafgørelse, der gør det muligt for ansøgeren med sikkerhed at vide, hvordan og i hvilket omfang hans individuelle interesser berøres. Dette princip finder tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor de i meddelelsen fastsatte adgangsbetingelser, som i den foreliggende sag, ikke overlader noget skøn til udvælgelseskomitéen og ikke giver anledning til nogen fortolkningsproblemer i forbindelse med deres anvendelse, når henses til den konkrete sags omstændigheder.
- 24 Denne løsning følger af Domstolens praksis, hvor anbringender er blevet antaget til realitetsbehandling, hvor disse angik mangler ved en meddelelse om udvælgelsesprøve, der ikke var blevet anfægtet rettidigt, forudsat at disse anbringender angik begrundelsen i den anfægtede gennemførelsesafgørelse. Domstolen har særligt i dommen af 6. juli 1988 (sag 164/87, Simonella mod Kommissionen, Sml. s. 3807, præmis 19) fastslået, at et sådant anbringende »må afvises for så vidt det er rettet mod [at selve meddelelsen var ulovlig], men at dette vil være at realitetsbehandle, for så vidt det vedrører begrundelsen for den anfægtede afgørelse.« Under anvendelse af dette princip accepterede Domstolen i den pågældende sag at realitetsprøve anbringendet om, at meddelelsen om udvælgelsesprøve var ulovlig, for så vidt som den undlod at specificere karaktergivningen for kvalifikationsbeviser og prøverne under udvælgelsesprøven. Denne dom falder således i lige linje med Domstolens praksis, som indledtes med den ovennævnte dom i Adams-sagen, og således som den er blevet nuanceret i den ovennævnte dom i Sergio-sagen.

- 25 I præmis 17 i ovennævnte dom i Adams-sagen fastslog Domstolen, at en ansøger rettidigt må anfægte de bestemmelser i meddelelsen om udvælgelsesprøve, som efter hans opfattelse indeholder et klagepunkt imod ham, med begrundelsen, at »i modsat fald er det nemlig muligt at anfægte en meddelelse om udvælgelsesprøve længe efter dens offentliggørelse og efter, at de fleste eller alle etaper i forbindelse med udvælgelsesprøven allerede er afsluttet, hvilket strider mod retssikkerhedsprincippet samt mod principperne om den berettigede forventning og god forvaltningsskik.« Det er væsentligt at bemærke, at i den pågældende sag blev anbringenderne om, at meddelelsen om udvælgelsesprøve var ulovlig, som blev afvist fra realitetsbehandling, ikke fremsført af sagsøgerne i tilknytning til begrundelsen i de afslag på adgang til udvælgelsesprøven, som var genstand for søgsmålet. Disse afgørelser var nemlig baseret på udvælgelseskomitéens bedømmelse af sagsøgernes kvalifikationsbeviser og faglige erfaring. På dette punkt indskrænkede sagsøgerne sig imidlertid i det væsentlige til at gøre gældende, at udvælgelsesprøvens formål var at oprette en ansættelsesreserve inden for tre typer funktioner, der i den grad var forskellige, at det ikke var muligt at fastlægge et fælles niveau inden for rammerne af samme udvælgelsesprøve, og at meddelelsen ikke omtalte karaktergivningen for kvalifikationsbeviserne og prøverne. I tilknytning til deres klagepunkter anfægtede sagsøgerne imidlertid ikke materielt lovligheden af de af udvælgelseskomitéen anvendte kriterier og ej heller karaktergivningen.
- 26 I ovennævnte dom i Sergio-sagen uddybede Domstolen rækkevidden af det i ovennævnte Adams-dom knæsatte princip, idet den udtrykkeligt præciserede, at »den omstændighed, at meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke har været anfægtet inden for fristerne, ikke [forhindrer] en sagsøger i at påberåbe sig mangler opstået under udvælgelsesprøvens forløb, selv om sådanne manglers oprindelse kan findes i ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven« (præmis 15). I den pågældende sag konstaterede Domstolen, at det fremgik af sagens akter, og at det var blevet bekræftet under den mundtlige forhandling, at de omhandlede anbringender kun vedrørte meddelelsen om udvælgelsesprøven, og fandt, at de måtte afvises, fordi meddelelsen ikke var blevet anfægtet rettidigt. På linie med denne praksis fastslog Domstolen, som det allerede er blevet omtalt ovenfor, i præmis 17 og 19 i Simonella-dommen, at udtrykket »mangler opstået under udvælgelsesprøvens forløb«, som der henvistes til i Sergio-dommen, skal forstås som en mangel, »som har påvirket selve udvælgelsesprøvens forløb«, i det omfang mangelen angik den anfægtede afgørelses begrundelse (tilsvarende Domstolens dom af 6.7.1988, sag 181/87, Agazzi Leonard mod Kommissionen, Sml. s. 3823, præmis 24, samt Rettens dom af 9.10.1992, sag T-50/91, De Persio mod Kommissionen, Sml. II, s. 2365, i hvilken Retten realitetsbehandlede spørgsmålet om lovligheden i forhold til vedtægten af det individuelle afslag på sagsøgerens ansøgning; i dette var givet den

begrundelse, at ansøgeren ikke opfyldte den i meddelelsen fastsatte betingelse om at tilhøre samme kategori/lønklasse/tjenestegruppe som den, hvortil den ledige stilling henhørte).

- 27 Det findes ikke nødvendigt nærmere at undersøge sagsøgerens anbringende om, at Domstolens dom i ovennævnte Adams-sag ikke stemmer overens med den forudgående retspraksis, for det fremgår klart at ovenstående analyse, at når anbringendet om ulovlighed af meddelelsen om udvælgelsesprøven, der ikke er blevet anfægtet rettidigt, vedrører begrundelsen i den anfægtede, individuelle afgørelse, har Domstolen antaget anbringendet til realitetsbehandling. Under disse nærmere omstændigheder har Domstolen altså ikke afvejet fra den løsning, som blev udstukket i praksis fra før Adams-dommen, og som navnlig blev knæsat i dommen i ovennævnte Alfieri-sag, i hvilken Domstolen fastslog, at »under hensyntagen til den nære forbindelse mellem de forskellige foranstaltninger, som udvælgelsesproceduren består af, bør det accepteres, at en sagsøger, der anlægger sag til prøvelse af senere akter under en sådan procedure, kan påberåbe sig ulovligheden af forudgående akter, der er tæt forbundne med disse« (præmis 3), og som sagsøgeren har påberåbt sig. Det fremgår således af Adams-dommen, når den fortolkes i lyset af Domstolens efterfølgende domme, at kun i tilfælde, hvor der ikke består en tæt forbindelse mellem selve begrundelsen i den anfægtede afgørelse og det pågældende anbringende, skal sidstnævnte afvises i henhold til de præceptive regler om søgsmålsfrister, som ikke i et tilfælde af denne art kan fraviges uden at tilsidesætte retssikkerhedsprincippet.
- 28 Under disse omstændigheder kan det af sagsøgte under retsmødet fremførte argumentet om, at antagelsen til prøvelse af anbringender, som angår spørgsmålet om ulovligheden af meddelelsen om udvælgelsesprøve, og som vedrører begrundelsen i det individuelle afslag, bør vurderes i forhold til sagens konkrete omstændigheder, ikke tiltrædes. Det ville især være uforeneligt med retssikkerhedsprincippet og domstolsbeskyttelsen af de berørte ansøgere, såfremt antagelsen af sådanne anbringender blev gjort betinget af et krav om, at der skal foreligge en uklarhed eller ubestemthed enten allerede i selve de i meddelelsen fastsatte betingelser eller i forbindelse med anvendelsen af dem i betragtning af den pågældende sags konkrete omstændigheder. Anvendelsen af sådanne betingelser ville stille den pågældende ansøger i en vanskelig situation, når han skal afgøre, hvornår han bør anlægge sag.
- 29 Det følger heraf, at i den foreliggende sag skal anbringenderne vedrørende ulovligheden af de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte adgangsbetingelser antages til realitetsbehandling, i det omfang de angår den anfægtede afgørelses begrundelse. I denne sag konstaterer Retten, at der består en sådan forbindelse mellem de af sagsøgeren påberåbte anbringender og begrundelsen i den anfægtede afgørelse. Således har sagsøgeren påstået afslaget annulleret i det væsentlige med den begrun-

delse, at afslaget er baseret på en i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsat adgangsbetingelse, som ved at udelukke ansøgere, der besidder en universitetsksamten, udgør en tilsidesættelse af vedtægtens bestemmelser, det almindelige princip om ligebehandling samt retten til fri erhvervsudøvelse.

- 30 Det følger af det anførte, at Kommissionens formalitetsindsigelse må forkastes.

Sagens omkostninger

- 31 I henhold til artikel 87, stk. 1, i Rettens procesreglement træffes afgørelsen om sagens omkostninger ved den dom eller kendelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen antages i det hele til realitetsbehandling.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Bellamy

Saggio

Briët

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. september 1993.

H. Jung

C.W. Bellamy

Justitssekretær

Afdelingsformand